

for 1881—82, havde jeg, fjøndt det jo flere Gang er faldet i min Lod at anvende disse midlertidige Finantslove, aldrig drømt om, at en saadan Forstaaelse kunde gøres gjældende med Hensyn til disse Love, navnlig af det Udtryk i den „efter de hidtil gjældende Regler“. Det er vist nok med fuld Ret, at man betegner disse Bemyndigelser — hvad Navn de nu end have — til midlertidig at opkræve Statterne og afholde Udgifterne som en Nødhjælp; men jeg ser dog ikke rettere end at man, naar man er nødt til at ty til Nødhjælp, ikke behøver at gjøre Tilstanden under Anvendelsen af en saadan Nødhjælp utaaleligere, end den i og for sig maa blive, og for mig staar det saaledes, at en længere Tids Styrelse kun med Afholdelsen af løbende Udgifter, af nødvendige løbende Udgifter maa blive utaalelig saa at sige for Alle. Man tager jo nærmest Sigte paa Regjeringen som den, den skal blive utaalelig for, men jeg gad dog egentlig vide, hvem det er, der mest kommer til at lide under en saadan Nødsstand. For mig staar det saaledes, at det er Befolkningen og ikke netop Regjeringens Medlemmer, og jeg tror derfor, at det er meget urigtigt at ville indstrænke den Slags Nødhjælpslove i den Grad, at de almindelige Statsinteresser lide alvorlig derunder. Der- til skal jeg sige, at det forekommer mig, at dersom man er enig om, at Statsinteresserne ikke tør lide mere end høist nødvendigt i saadanne Tilfælde, maa man ogsaa give Regjeringen Bemyndigelse til at handle saaledes, at Interesserne ikke komme til at lide for meget. Vil man dertil svare: Ja, men uafviselig nødvendige Udgifter, som ikke kunne kaldes løbende, maa Regjeringen saa afholde paa forventet Tillægsbevilling, paa Forventning om senere Billigelse, er mit Svar derpaa det, at det er en meget streng Forordning eller en noget besynderlig Forventning overfor den Kjendsgjerning, at for Aaret 1881—82, hvor Regjeringen troede at tjene Almenvellet ved ikke at indstrænke Udgifterne blot til de løbende, men at medtage mange nødvendige Udgifter, som saa senere bleve opførte paa Tillægsbevillingsloven, fik Regjeringen ikke desto mindre Rækker af Ud- sættelser gennem Statsrevisionen, fordi den havde afholdt disse Udgifter. Efter en saadan Kjendsgjerning forekommer det mig, at Regjeringen er berettiget til at vente, at Repræsentationen vil sætte den i Stand til for den midlertidige Lovs Levetid at fyldestgøre alvorlige Statsinteresser, selv om Ud- gifterne dertil ikke kunne bringes ind under Begrebet løbende Udgifter. Jeg nævnte i Gaar eller i Forgaars et Exempel, og det var Kontinuationsudgifter, som ubetinget

ikke kunne kaldes løbende Udgifter, f. Ex.: Der er bevilget i et Aar et Beløb til An- læg af en ny Jernbane; Beløbene til Fort- sættelsen ere opførte paa Finantslovsfor- slaget; dersom den midlertidige Bevilling kun gaar ud paa løbende Udgifter, saa vil Re- gjeringen egentlig være forpligtet til at standse dette Jernbanearbejde i April Maa- ned. (Monrad: Den Udgift er løbende.) Nei, Udgiften er ikke løbende, kan al- drig kaldes løbende efter den De- finition, som dette Things Statsrevisorat har opstillet for løbende Udgifter. — Der- som jeg forstod det ærede Medlem for Rj- benhavns Amts 4de Valokreds (Hørup) ret, saa udtalte han som sin Mening, at der var en Wengstelse til Stede for, at vi skulde komme udenfor de i Grundloven forudsatte regelmæssige Tilstande, en Wengstelse i Be- folkningen, og han mente, at den kunde være dybt begrundet i Regjeringens Færd. Jeg skal ikke udtale nogen Mening om i Virkeligheden en saadan Wengstelse er til Stede eller ikke, men dersom den var til Stede, saa forekommer det mig, at det ikke laa fjernt at søge en Forklaring derfor i den Maaade, hvorpaa dette Thing tager den Opgave, det har overensstemmende med Grundloven at medvirke med Regjeringen og det andet Thing om Tilveiebringelse af nyttige Foranstaltninger overhovedet; det's Stilling ligeoverfor Finantsloven skal jeg, da Finantsloven endnu ikke har forladt dette Thing, ikke komme ind paa ved denne Leilighed. — Jeg skal endnu kun bemærke, at naar jeg har fremsat dette Forslag saa tidlig her, er det, som jeg allerede ved Fremsettelsen bemærkede, for at give til- strækkelig Tid til Drøftelse af Forslaget og til Meningsudveksling mellem Thingene og Regjeringen om Forslaget, og derved har jeg ment, at det særlige Ansvar, som jeg vilde have haft ved paa samme Tid som i forrige Samling 10—12 Dage før Samlin- gens Afslutning i Aar, at have indbragt et fra de hidtidige midlertidige Finantslove afvigende Forslag, at dette særlige Ansvar ikke er til Stede for mig denne Gang. Det kunde langt snarere siges, at dersom jeg fort for Udløbet af Finantsaaret havde bragt mit Forslag frem i den gamle Form, havde jeg lige overfor Landstingets be- stemte Udtalelse i Fjor paadraget mig An- svar, om der ikke var blevet vedtagen no- gen Lov. Et saadant særligt Ansvar nu af- viser jeg paa det Bestemteste. Jeg beklager meget, at Forhandlingerne fra de foregaaende Dage, særlig fra i Gaar, ikke foreligge trykte nu, idet der i Gaar fremkom en Ud- talelse fra det ærede Medlem for Rjben-